

Arrest

nr. 290 176 van 13 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ABDUL
Borsbeeksebrug 34/1
2600 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. HERSENS, die *loco* advocaat A. ABDUL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 4 september 2019, dient op 19 september 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 8 september 2020 weigert de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 250 112 van 26 februari 2021.

1.2. Zonder België te verlaten, dient verzoeker op 7 mei 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal neemt op 16 juni 2021 een beslissing tot niet-ontvankelijk volgend verzoek. Verzoeker dient geen beroep in bij de Raad.

1.3. Zonder België verlaten, dient verzoeker op 20 augustus 2021 een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 29 september 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk volgend verzoek. De Raad verwerpt het tegen voormelde beslissing ingediende beroep.

1.4. Zonder België te verlaten, dient verzoeker op 21 april 2021 een vierde verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Op 12 december 2022 neemt de commissaris-generaal de beslissing waarbij het volgend verzoek om internationale bescherming nietontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 16 december 2022 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraaks staatsburger te zijn van Arabische origine. U bent afkomstig uit de Al-Qahira wijk in Bagdad en u bent een soennitisch moslim. U studeerde Schone Kunsten aan de universiteit van Bagdad, waar u afstudeerde in 2003.

U verklaarde in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming dat uw vader in 2006 ontvoerd werd door milities in ruil voor losgeld, maar na enkele dagen werd hij bevrijd door de Amerikanen. In datzelfde jaar trouwde u met uw echtgenote, A.A.. Tezamen kreeg u vier kinderen: M.R. (°2007), Sa. (°2008), Si. (°2014) en Y. (°2018). Sinds 2010 werkte u als fotograaf bij het Ministerie van Onderwijs. In 2013 werd uw broer doodgeschoten omwille van sektarisch geweld. In 2018 bezat u ook als bijberoep een restaurant in uw straat. Op 06/09/2018 kwamen sjjiitische militieleden naar uw restaurant en eisten dat u een poster van al-Sistani zou ophangen aan uw gevel. Toen u weigerde, werd u in elkaar geslagen en gedwongen uw restaurant te sluiten. U verhuisde hierna samen met uw gezin naar de Palestinastraat. In april 2019 werd u overgeplaatst binnen het Ministerie van Onderwijs, uw taak was nu om geschikte kandidaten te selecteren voor vacatures. Bij deze selectie vond echter grootschalige fraude plaats maar u weigerde hieraan deel te nemen, ook al werd u onder druk gezet door S.A., directeur van een andere sectie. U raakte uiteindelijk in een gevecht verwikkeld met S.A., waardoor u vervolgens ernstige persoonlijke bedreigingen ondervond. De klachten die u tegen S.A. had ingediend baatten niet. U verliet Irak per vliegtuig op 03/09/2019 en reisde via Griekenland naar België, waar u aankwam op 04/09/2019 en een verzoek tot internationale bescherming indiende bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 19/09/2019. Sinds uw vertrek werd uw familie in Irak ook bedreigd.

Op 10 september 2020 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 26 februari 2021 (arrest nr. 250112). U tekende hiertegen geen cassatieberoep aan.

U verliet het Belgisch grondgebied niet en u diende op 7 mei 2021 een tweede verzoek in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In het kader van dit verzoek om internationale bescherming verwees u opnieuw naar de asielmotieven uit uw eerste verzoek om internationale bescherming. U voegde hieraan toe dat de Badr organisatie uw vrouw en haar familie sinds maart 2021 bedreigen omdat ze nog steeds op zoek naar u zijn. Naar aanleiding van deze bedreigingen verhuisde uw vrouw eind april 2021 naar haar familie in Basra. Vervolgens probeerde uw vrouw om reispaspoorten te verkrijgen voor haar en de kinderen zodat ze naar Turkije zou kunnen reizen. U stelde dat ze maar voor 2 van de 4 kinderen een reispaspoort kon krijgen, omdat jullie soennieten zijn, en uw gezin daarom nog steeds in Basra verblijft. Op 16/06/2021 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw volgend verzoek. U tekende hiertegen geen beroep aan bij de RvV.

Zonder België verlaten te hebben diende u op 20 augustus 2021 een derde verzoek om internationale bescherming in bij DVZ. In het kader van dit verzoek stelde u dat u geen nieuwe elementen had en dat u opnieuw bescherming verzocht op basis van uw vorige asielmotieven. U stelde niet te kunnen terugkeren naar Irak omdat er een doodsvonnis tegen u is uitgesproken. Bij terugkeer naar Irak vreesde u gedood te worden door Sjiitische milities. Op 29/09/2021 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw volgend verzoek. Het beroep dat u hiertegen aantekende werd verworpen door de RvV omdat u niet ter terechtzitting was verschenen en evenmin vertegenwoordigd was.

Zonder België verlaten te hebben diende u op 21 april 2021 uw vierde verzoek om internationale bescherming in bij DVZ. In het kader van dit verzoek stelde u dat u al eens asiel had aangevraagd in Turkije en dat u daar verbleven hebt van 2013 tot 2017. U had dit verzwegen voor het CGVS omdat niemand hiernaar gevraagd had. In oktober 2013 was u met uw gezin van Irak naar Turkije gereisd en hadden jullie internationale bescherming verzocht bij UNHCR. Op 22/01/2014 werd aan jullie door UNHCR de vluchtelingenstatus toegekend wegens jullie soennitische geloofsstrekking. Jullie verbleven in de stad Bolu. In juli of augustus 2016 vernamen jullie van UNHCR dat het resettlement-programma stopgezet werd en dat jullie geen hulp meer zouden ontvangen. Van de Turkse autoriteiten vernamen jullie dat jullie niet meer in Turkije konden blijven zonder geldige verblijfsvergunning. Uiteindelijk konden uw kinderen er niet meer naar school gaan en hadden jullie onvoldoende middelen om in jullie levensonderhoud te voorzien, waardoor u besloot om met uw gezin terug te keren naar Irak. In maart of april 2017 keerden jullie terug naar Irak en vestigde u zich opnieuw in Bagdad. Voorts haalde u aan dat uw vrouw inmiddels een echtscheidingsprocedure aanhangig heeft gemaakt bij de rechtbank in Irak, dat ze onderhoudsgeld en een vergoeding van u eist, en dat er inmiddels ook een vonnis is geveld. Uw ex-schoonfamilie bedreigt uw familie. Ook bent u zelf door uw ex-schoonfamilie met de dood bedreigd, zij lieten u weten dat u zich zelfs in België niet veilig moet voelen. Tot slot haalde u opnieuw uw vrees voor de milities aan.

Ter staving van uw huidige vierde verzoek legde u de volgende documenten neer: een overzicht van het visum dat u in september 2019 werd toegekend door de Griekse ambassade in Turkije; een brief van uw advocaat waarin hij wijst op de vluchtelingenstatus die u reeds door UNHCR was toegekend; de originele UNHCR-certificaten van u en uw gezin; de originele Turkse identiteitsdocumenten van u en uw gezin; en het originele Turkse bevel om het grondgebied te verlaten.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich in uw huidig verzoek géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgewezen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw principiële weigering om deel te nemen aan fraude bij de aanwervingsselectie van nieuwe leerkrachten en de problemen die u omwille van deze weigering zou gekend hebben. Er werd vastgesteld dat (i) u volatiele verklaringen aflegde over het moment waarop u voor het eerst gesjoemel met uw eigen dossiers ontdekte en de stappen die u ten gevolge hiervan ondernam, (ii) u tegenstrijdige verklaringen aflegde m.b.t. het verloop van het daaropvolgende gevecht met S.A. en uw pogingen om getuigen te zoeken van de zaak, (iii) u ernstig tegenstrijdig was wat betreft de dreigtelefoon die u gekregen zou hebben en het verloop van uw verschillende klachten bij de politie, (iv) u verwarrende en volatiele verklaringen aflegde over het aantal keren dat u in totaal naar de politie ging en het verdere verloop van de procedure na uw klachten, (v) u ernstig tegenstrijdig was over de mislukte bemiddelingspoging via ene A.T.A. die u werd voorgesteld, en (vi) uw gedrag elke logica en voorzichtigheid miste. Deze motieven werden door de RvV bevestigd. U tekende geen cassatieberoep aan tegen deze beslissing. In het kader van uw tweede volhardde u in het

eerder aangehaalde vluchtrelaas en asielmotieven. Uw aanvraag werd afgewezen middels een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw verzoek. U tekende hiertegen geen beroep aan. Ook in het kader van uw derde verzoek verwees u naar de eerder aangehaalde asielmotieven. Deze aanvraag werd eveneens afgewezen met een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw verzoek. Het beroep dat u hiertegen aantekende werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verworpen omdat u niet aanwezig was ter terechtzitting. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw laatste asielverzoek en staat de beoordeling ervan vast.

Aangezien u in het kader van uw huidige derde verzoek volhardt in uw vluchtrelaas en asielmotieven die echter eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw asielverzoek incorrect is. In casu werd vastgesteld dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

Wat betreft uw **vrees voor de milities** dient immers het volgende opgemerkt te worden. Uit het administratief dossier blijkt dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U haalt in uw huidige verzoek aan dat u bij terugkeer naar Irak de milities vreest wegens uw soennitische geloofsstrekking (Verklaring volgend verzoek DVZ, rubriek 24). U beperkt zich dus louter tot een algemene verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk de problemen die ontstaan zijn tussen u en S.A. en de daaropvolgende bedreigingen door Sjiitische militieleden. Dit zijn elementen die u reeds bij uw eerdere verzoeken hebt aangehaald en die niet aannemelijk werden bevonden.

Wat betreft uw **eerdere verblijf in Turkije en de vluchtelingenstatus die u daar door UNCHR werd toegekend** dient het volgende opgemerkt te worden. U verklaarde dat u van oktober 2013 tot maart of april 2017 met uw gezin in Turkije verbleef en dat u op 22/01/2014 door UNHCR de vluchtelingenstatus werd toegekend (Verklaring volgend verzoek DVZ, rubrieken 17 en 19). U legde hiervan ook de Turkse identiteitsdocumenten neer van uzelf en uw gezin, evenals alle UNHCR-certificaten en het Turkse uitzettingsbevel dat tegen jullie werd uitgevaardigd (zie stukken 3, 4 en 5). U had hiervan echter nooit eerder melding gemaakt in het kader van uw asielprocedure en u had ook de relevante stukken nooit eerder neergelegd. Gevraagd waarom niet antwoordde u dat men u geen vragen had gesteld over uw eerdere asielaanvragen. U heeft ook een dochter die in Turkije was geboren maar niemand heeft u ooit gevraagd hoe het kwam dat zij daar geboren was (Verklaring volgend verzoek DVZ, rubriek 19). Dat u zelf nooit eerder melding hebt gemaakt van uw verblijf van maar liefst vier jaar in Turkije én de toekenning van een vluchtelingenstatuut door UNHCR aldaar, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de integriteit van uw verklaringen die u doorheen uw asielprocedure hebt afgelegd. Bovendien blijkt uit de notities in het kader van uw eerste verzoek dat u wel degelijk uitdrukkelijk gevraagd werd hoe het kwam dat uw dochter in 2014 in Turkije was geboren, waarop u louter hebt geantwoord dat uw vrouw speciaal naar Bolo in Turkije reisde om beroep te kunnen doen op een Turkse gynaecoloog (notities CGVS 17/06/2020, p.5), daar waar nu blijkt dat jullie daar met het hele gezin woonden. Ook werd u in het kader van uw eerste verzoek uitdrukkelijk gevraagd om een volledig overzicht van al uw woonplaatsen te geven, van uw geboorte tot aan uw definitieve vertrek uit Irak, waarbij u nergens melding maakte van uw verblijf in Turkije (notities CGVS 17/06/2020, p.4). Op een verzoeker om internationale bescherming rust nochtans de verplichting om vanaf de aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Aangezien u deze elementen in het kader van uw eerste, tweede en derde verzoek zowel voor DVZ, het CGVS als de RvV doelbewust hebt achtergehouden, stelt het CGVS vast dat u getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

Hierbij dient benadrukt te worden dat het gegeven dat u erkend werd als vluchteling door het UNHCR niet inhoudt dat het CGVS u ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke

situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Het feit dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend door het UNHCR houdt bovendien geenszins in dat het CGVS verplicht is om u deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van vluchtelingenstatus die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49 §1 6° in samenlezing met artikel 57/6 3° van de Vreemdelingenwet). U heeft evenwel een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend. Uit artikel 49/3 van de vreemdelingenwet volgt dat een asielaanvraag steeds ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. Indien dit onderzoek een ander resultaat oplevert dan het onderzoek van UNHCR, dan is dit in casu het gevolg van uw keuze een asielaanvraag in te dienen op Belgische bodem. Doordat u een asielaanvraag heeft ingediend in België, is het CGVS immers bevoegd om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Irak te verlaten opnieuw te onderzoeken. De Commissaris-generaal moet tijdens dit onderzoek zijn oordeel steeds steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing. Dit vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft omdat hij vervolgd wordt of voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van nationaliteit. Een asielzoeker moet derhalve steeds aantonen dat zijn vrees actueel is. Om die reden is de vaststelling dat u op 22/01/2014 erkend werd door UNHCR, geen voldoende bewijs van een actuele gegronde vrees voor vervolging. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en u dient in dit verband deze vrees in concreto aannemelijk te maken. U bent er omwille van onderstaande redenen echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u actueel een individuele vrees voor vervolging koestert.

Dat aan u en uw gezin door UNHCR indertijd de vluchtelingenstatus werd toegekend wijzigt niets aan de eerdere beoordelingen van het CGVS van uw asielmotieven. U bent immers nadat u deze vluchtelingenstatus werd toegekend met uw gezin weer teruggekeerd naar Irak, waar u vervolgens van maart of april 2017 tot september 2019 gewoond hebt. De vervolgingsproblemen met de milities waarop u uw asielverzoek bij het CGVS steunde en die zich afgespeeld werden in deze laatste twee jaren voor uw vertrek werden ongeloofwaardig bevonden. Uw advocaat haalt aan dat u door UNHCR erkend werd omdat uw broer in 2013 doodgeschoten werd ten gevolge van het sektarische geweld van destijds in Bagdad (zie stuk 2). Dienaangaande moet worden vastgesteld dat de dood van uw broer, hoe betreurenswaardig ook, an sich niet volstaat om als vluchteling erkend te worden. Zoals hierboven gesteld moet het CGVS elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige incidenten aangehaald die voortvloeiden uit het overlijden van uw broer. Bovendien dateert het overlijden van negen jaar geleden en hebt u na uw terugkeer uit Turkije, van lente 2017 tot herfst 2019, zonder geloofwaardige of zwaarwichtige problemen in Bagdad gewoond.

Tenslotte dient ingegaan te worden op de **bedreigingen door uw ex-schoonfamilie**. U stelde dat uw voormalige echtgenote onderhoudsgeld van u eist en een echtscheidingsprocedure aanhangig had gemaakt. Er zou ook een vonnis uitgesproken zijn, en uw ex-schoonfamilie bedreigt u en uw familie (Verklaring volgend verzoek DVZ, rubrieken 22 en 23). Deze problemen houden echter geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald etniciteit, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt immers dat dit louter intrafamiliale problemen betreft, wat buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie valt. Bijgevolg moet nagegaan worden of u in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut, wat in casu niet het geval is. Zo zijn uw verklaringen louter blote beweringen uwentwege en maakt u de doodsbedreigingen gericht aan u en uw familie op geen enkele wijze hard.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een overzicht van het visum dat u in september 2019 werd toegekend door de Griekse ambassade in Turkije; een brief van uw advocaat waarin hij wijst op de vluchtelingenstatus die u reeds door UNHCR was toegekend; de originele UNHCR-certificaten van u en uw gezin; de originele Turkse identiteitsdocumenten van u en uw gezin; en het

originele Turkse bevel om het grondgebied te verlaten. Deze stukken staven uw eerdere verblijf in Turkije en de vluchtelingenstatus die u en uw gezin daar door UNHCR was toegekend, evenals uw het visum dat u in 2019 werd toegekend om naar Europa te reizen. Deze gegevens worden op zich niet betwist door het CGVS. De door u neergelegde stukken doen dan ook niets af aan de gedane vaststellingen van het CGVS omtrent uw asielmotieven.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022** (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EUAA Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad

Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term 'Baghdad Belts'. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is, werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

*Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (de **COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.*

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS), waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag in de eerste 10 maanden van 2021, net zoals in 2020, evenwel zeer laag.

De veiligheidssituatie in Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen ISIS. Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Momenteel voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Baghdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen dat kan worden toegeschreven aan ISIS, en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, globaal gesproken laag liggen. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. De meeste slachtoffers van ISIS werden echter geteld bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. In de Baghdad Belts blijft de organisatie ook tribale en gemeenschapsleiders viseren. Vooral in de rurale buitengebieden van de provincie vinden voorts veiligheidsoperaties plaats tegen schuilplaatsen en wapenopslagplaatsen van ISIS, dewelke hinder voor de burgerbevolking kunnen opleveren in de zin dat ze hun woningen niet kunnen verlaten of betreden gedurende enkele dagen. Er vallen bijna geen burgerslachtoffers tijdens dergelijke operaties.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS is eveneens van invloed op de veiligheidssituatie in Bagdad. Eenheden van de PMF gelieerd aan Iran voerden raketaanvallen uit op (militaire) installaties van de VS en de internationale coalitie en gebruikten bembommen tegen wegtransporten in opdracht van de internationale coalitie. Installaties en manschappen van het Iraakse leger die zich op dezelfde plaatsen bevonden werden eveneens getroffen. Het effect van deze ontwikkelingen op de burgerbevolking is veeleer beperkt.

Sinds oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, begonnen de demonstraties in mei 2020 opnieuw. De betogingen waren vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging, maar ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvonden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikte zelf ook geweld tegen de ordetroepen of de door hen geviseerde instellingen. De grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vonden nog wel kleinschalige antiregeringsbetogingen plaats. Deze gingen soms gepaard met geweld. Om tegemoet te komen aan de eisen van de betogers werden er op 10 oktober 2021 parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De zogenaamde Fateh alliantie - sjiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities – leed zware verliezen en aanvaardde de uitslagen niet. Begin november 2021 voerden pro-Iraanse milities een droneaanval uit op de residentie van eerste minister Kadhimi waarbij verschillende van zijn bewakers gewond raakten. Op verschillende plaatsen in Irak organiseerden ze betogingen, dewelke niet altijd vreedzaam verliepen en af en toe leidden tot schermutselingen met de ordediensten. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Naast de bovenstaande vormen van geweld, blijkt uit de beschikbare informatie dat het geweld in Bagdad voornamelijk zeer kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Sinds 2020 vinden er ook aanslagen, vaak door middel van brandbommen, plaats tegen winkels die alcohol verkopen. De meerderheid van deze winkels wordt door Yezidi of christenen uitgebaat. Naast religieus extremisme liggen ook conflicten over het betalen van beschermingsgeld aan gewapende groepen en concurrerende verkopers mogelijk aan de basis van deze aanvallen.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 45.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad

actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat hij in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming een document uitgereikt door de VN Vluchtelingenorganisatie in Turkije voorlegt, waarop uitdrukkelijk staat vermeld dat hij en zijn gezin nood hebben aan bescherming en dat zij niet gedwongen mogen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst. Hij voert aan dat het niet is omdat hij dit document niet eerder heeft voorgelegd, dat het niet beschouwd kan worden als een nieuw element. Het niet ontvankelijk verklaren van huidig verzoek, zonder afdoende te motiveren waarom dit document niet als nieuw element beschouwd kan worden, schendt volgens hem zowel de algemene motiveringsplicht als het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vervolgens zet hij uiteen dat hij niet erkend werd door Turkije, maar wel door de VN Vluchtelingenorganisatie en dat Turkije niet als eerste land van asiel kan worden beschouwd waardoor het evenmin bescherming kan bieden. Dat hij Turkije heeft verlaten van 2017 tot 2019 verandert hier niets aan. Het is volgens hem, gelet op een inreisverbod, bovendien onmogelijk om het Turkse grondgebied te betreden.

Ten slotte wijst hij op het belang van artikel 49 §1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 93, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit. Hij legt uit dat een vluchteling, die erkend is door een andere Staat partij bij het VN Vluchtelingenverdrag, de erkenning van die vluchtelingenstatus bevestigd kan zien door het CGVS, daartoe gemachtigd door de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat de vluchteling regelmatig en zonder onderbreking gedurende minstens 18 maanden in België heeft verbleven, wat *in casu* volgens hem het geval is.

3. Nieuwe stukken

Er worden geen nieuwe stukken neergelegd.

4. Juridisch kader

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, *LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid*, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet

werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, *XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de determinerende motieven van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek verklaart verzoeker dat hij in Irak bedreigd werd omwille van zijn principiële weigering om deel te nemen aan fraude bij de aanwervingsselectie van nieuwe leerkrachten.

5.2. In het kader van zijn tweede beschermingsverzoek verwijst verzoeker naar de asielmotieven uit zijn eerste verzoek om internationale bescherming en voegt hij toe dat de Badr organisatie zijn vrouw en haar familie sinds maart 2021 bedreigen omdat ze nog steeds op zoek zijn naar hem. Hij verklaart dat zijn vrouw, naar aanleiding van deze bedreigingen, eind april 2021 naar haar familie in Basra is verhuisd en vervolgens geprobeerd heeft om reispaspoorten te verkrijgen voor haar en de kinderen zodat ze naar Turkije zou kunnen reizen. Zij zou slechts voor 2 van de 4 kinderen een reispaspoort hebben kunnen krijgen omdat zij soennieten zijn. Om die reden zou zijn gezin nog steeds in Basra verblijven.

5.3. In het kader van zijn derde beschermingsverzoek verklaart verzoeker dat er geen nieuwe elementen zijn en dat hij zich beroept op de eerder ingeroepen asielmotieven. Hij voegt toe niet te kunnen terugkeren naar Irak omdat er een doodsvonnis tegen hem is uitgesproken. Bij terugkeer naar Irak vreest hij gedood te zullen worden door Sjiitische milities.

5.4. In het kader van zijn huidige en vierde verzoek om internationale bescherming stelt verzoeker dat hij door UNHCR tijdens zijn verblijf in Turkije erkend werd als vluchteling. Daarnaast geeft hij aan dat hij zijn schoonfamilie vreest en dat zijn vrouw inmiddels de echtscheidingsprocedure heeft opgestart.

5.4.1. De kernvraag is of deze elementen niet alleen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen maar ook als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

5.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

5.4.3. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd en met de documenten die hij heeft neergelegd in het kader van zijn vierde verzoek om internationale bescherming en dat hij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Hij komt op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe elementen en verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.4.3.1. Met betrekking tot het gegeven dat verzoeker erkend werd als vluchteling door het UNHCR in Turkije stelt de Raad vooreerst vast dat ondanks de erkenning door UNHCR in Turkije, het verzoek om internationale bescherming moet worden beoordeeld ten opzichte van het land van herkomst van verzoeker, zijnde Irak. Daar UNHCR niet de capaciteit noch het mandaat heeft om reële bescherming te bieden in de zin van artikel 57/6, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet, kunnen landen, waar UNHCR overgaat tot onderzoek en erkenning van de vluchtelingenstatus, niet worden beschouwd als eerste asiellanden in de zin van geciteerd artikel.

Vervolgens is de Raad het ook eens met de stelling van het CGVS dat een erkenning door UNHCR als vluchteling, niet impliceert dat het CGVS automatisch en zonder enig onderzoek verzoeker als vluchteling moet erkennen. Erkenning door het UNHCR in een ander land doet immers niets af van het principe dat aan de asielprocedure ten grondslag ligt, volgens hetwelk elk verzoek om internationale bescherming individueel op zijn eigen merites moet worden onderzocht.

Door een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen, is de commissaris-generaal bevoegd om de redenen, die verzoeker ertoe aangezet hebben om Irak te verlaten, opnieuw te onderzoeken op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat dit onderzoek moet gebeuren op objectieve en onpartijdige wijze en met in achtname van alle elementen die worden opgesomd in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, inclusief de door verzoeker overgelegde documenten en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

De Raad herinnert eraan dat de omstandigheid dat verzoeker in Turkije is erkend als vluchteling door het UNHCR in 2014 een specifiek gegeven is, eigen aan verzoeker, dat mee in overweging moet genomen worden door het CGVS. Gezien het feit dat erkenning als vluchteling een declaratoir karakter heeft en UNHCR zowel een beschermingsmandaat als een mandaat als superviserende autoriteit heeft over de correcte toepassing van het Vluchtelingenverdrag, moet aan de desbetreffende erkenning door het UNHCR bijzondere aandacht worden besteed bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming.

Tegelijk kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden waar hij stelt dat het criterium “gegronde vrees voor vervolging” in de vluchtelingendefinitie het wezenlijke is en dat de determinerende factor bij het onderzoek van dit criterium de vraag is of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft omdat hij vervolgd wordt of omdat er een te verwachten risico van vervolging is in het land van nationaliteit. Een verzoeker om internationale bescherming moet derhalve steeds aantonen dat zijn vrees voor vervolging actueel is.

In casu stelt de Raad vast dat de erkenning door het UNHCR plaatsvond op 22 januari 2014 (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, UNHCR certificaten gezin). Verzoekers vierde beschermingsverzoek, ingediend bij de België autoriteiten, dateert aldus van meer dan zeven jaar nadat hij erkend werd door het UNHCR. Bovendien is verzoeker, nadat hem deze vluchtelingenstatus werd toegekend, samen met zijn gezin weer teruggekeerd naar Irak, waar hij vervolgens van maart of april 2017 tot september 2019 gewoond heeft (Verklaring Volgend Verzoek, punt 10 en 17). Dat verzoeker aldus louter op grond van het feit dat UNHCR - inmiddels negen jaar geleden - overging tot een erkenning van de vluchtelingenstatus ook door de Belgische asielinstanties erkend dient te worden als vluchteling, kan niet worden weerhouden.

Hierbij dient ook te worden aangestipt dat de vervolgingsproblemen met de milities waarop hij zijn asielverzoek bij het CGVS steunde en die zich afgespeeld hebben in deze laatste twee jaren voor zijn vertrek uit Irak, reeds ongeloofwaardig werden bevonden. Bovendien brengt verzoeker hieromtrent geen elementen aan die nopen tot een andere beoordeling. Hij beperkt zich er immers toe opnieuw te verwijzen naar zijn eerdere asielmotieven, waar hij stelt dat hij vreest in elkaar geslagen te worden door milities (Verklaring Volgend Verzoek, punt 19). Verzoeker brengt, door louter te verwijzen naar datgene wat reeds beoordeeld werd in het kader van zijn vorige beschermingsverzoeken in samenhang bekeken met het gegeven dat de erkenning door het UNHCR reeds dateert van 2014, geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

In de begeleidende brief die verzoeker ter staving van zijn vierde beschermingsverzoek neerlegt en die werd opgesteld door zijn raadsman (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2 brief advocaat), leest de Raad dat verzoekers erkenning in Turkije gesteund werd op het gegeven dat zijn broer in 2013 doodgeschoten werd ten gevolge van het sektarische geweld destijds in Irak en in Bagdad in het bijzonder. Dat verzoekers initiële vluchtrelaas daarom geloofwaardig dient te worden bevonden, zoals verzoekers raadsman in diezelfde brief voorhoudt, kan hoegenaamd niet worden gevolgd te meer nu de Raad zich in een arrest van 26 februari 2021 heeft uitgesproken over dit vluchtrelaas dat geleid heeft tot de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

5.4.3.2. De Raad oordeelt vervolgens dat het zeer opmerkelijk is dat verzoeker in zijn drie eerdere verzoeken nooit melding heeft gemaakt van de erkenning door het UNHCR en dat dit er eerder op wijst dat hij getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden, zoals overigens op pertinente wijze wordt

toegelicht door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing en wat door verzoeker in zijn geheel onbesproken wordt gelaten doorheen zijn verzoekschrift.

5.4.3.3. Waar verzoeker in het kader van zijn vierde beschermingsverzoek nog melding maakt van een vrees voor zijn schoonfamilie en van het feit dat zijn echtgenote de echtscheidingsprocedure heeft gestart, oordeelt de Raad dat ook die elementen niet beschouwd kunnen worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken om in aanmerking te komen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoeker hieromtrent niet verder komt dan het uiten van blote beweringen en dat een eventueel ingeleide echtscheidingsprocedure en bedreigingen van zijn schoonfamilie geen verband houden met de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag. De motieven van de commissaris-generaal dienaangaande worden, mede bij gebrek aan enig verweer, integraal overgenomen.

5.4.4. Het geheel aan verklaringen en documenten van verzoeker in acht genomen, kunnen de voorgelegde elementen dan ook niet worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De motieven van de commissaris-generaal, die door verzoeker niet worden weerlegd, blijven integraal overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

5.4.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, worden weerhouden.

5.4.6. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden.

Wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van mei 2019 als uit de EASO *Country Guidance Note : Iraq* van juni 2022, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Irak de focus aldus worden gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn regio van herkomst in Irak, *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

Te dezen motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt:

*“Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (de **COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.*

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS), waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag in de eerste 10 maanden van 2021, net zoals in 2020, evenwel zeer laag.

De veiligheidssituatie in Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen ISIS. Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Momenteel voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen dat kan worden toegeschreven aan ISIS, en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, globaal gesproken laag liggen. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. De meeste slachtoffers van ISIS werden echter geteld bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. In de Baghdad Belts blijft de organisatie ook tribale en gemeenschapsleiders viseren. Vooral in de rurale buitengebieden van de provincie vinden voorts veiligheidsoperaties plaats tegen schuilplaatsen en wapenopslagplaatsen van ISIS, dewelke hinder voor de burgerbevolking kunnen opleveren in de zin dat ze hun woningen niet kunnen verlaten of betreden gedurende enkele dagen. Er vallen bijna geen burgerslachtoffers tijdens dergelijke operaties.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS is eveneens van invloed op de veiligheidssituatie in Bagdad. Eenheden van de PMF gelieerd aan Iran voerden raketaanvallen uit op (militaire) installaties van de VS en de internationale coalitie en gebruikten bembommen tegen wegtransporten in opdracht van de internationale coalitie. Installaties en manschappen van het Iraakse leger die zich op dezelfde plaatsen bevonden werden eveneens getroffen. Het effect van deze ontwikkelingen op de burgerbevolking is veeleer beperkt.

Sinds oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, begonnen de demonstraties in mei 2020 opnieuw. De betogingen waren vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging, maar ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvonden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikte zelf ook geweld tegen de ordetroepen of de door hen geviseerde instellingen. De grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vonden nog wel kleinschalige antiregeringsbetogingen plaats. Deze gingen soms gepaard met geweld. Om tegemoet te komen aan de eisen van de betogers werden er op 10 oktober 2021 parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De zogenaamde Fateh alliantie - sjiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities – leed zware verliezen en aanvaardde de uitslagen niet. Begin november 2021 voerden pro-Iraanse milities een droneaanval uit op de residentie van eerste minister Kadhimi waarbij verschillende van zijn bewakers gewond raakten. Op verschillende plaatsen in Irak organiseerden ze betogingen, dewelke niet altijd vreedzaam verliepen en af en toe leidden tot schermutselingen met de ordediensten. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Naast de bovenstaande vormen van geweld, blijkt uit de beschikbare informatie dat het geweld in Bagdad voornamelijk zeer kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Sinds 2020 vinden er ook aanslagen, vaak door middel van brandbommen, plaats tegen winkels die alcohol verkopen. De meerderheid van deze winkels wordt door Yezidi of christenen uitgebaat. Naast religieus extremisme liggen ook conflicten over het betalen van beschermingsgeld aan gewapende groepen en concurrerende verkopers mogelijk aan de basis van deze aanvallen.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 45.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die aanwezig is in of terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Hierdoor is er een hogere mate aan individuele elementen vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Note Iraq* van juni 2022 (p. 48; p. 184-187).

Verzoeker brengt geen argumenten bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover de verwerende partij beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoeker toont evenmin “een hogere mate aan” persoonlijke omstandigheden aan die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker toont aldus geen enkele individuele elementen aan op grond waarvan de nood aan subsidiaire bescherming kan worden aangenomen op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.4.7. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

5.5. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

5.6. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

5.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO